

Три бела болничка кревета и згрчене прилике у њима што мумлају насумичне слоге кроз полусан. Мандарине, беличаста јутарња светлост, инфузије, ЕКГ монитор, напола оглођана банана и малени телевизор, на чијем мусавом екрану разбарушени спикери понављају упорно једну те исту вест.

„Астѐроид Триџон је близу! У шоку данашњег дана удариће свом силином о Месец и избацићи га из орбите. Такав расцелет догађаја без сумње ће довести до својихте помора на земљи. Научници нас званично шеше и дају оптимистичне процене, али ако их ишташе док су искључене камере дају свега десет процената шанси да овај астероид ипак промаши Месец и саси нас еманентно уништише.“

„Ја желим да умрем пре овог помора, не желим ово да гледам. Увек сам свуда стизао полагано, али са овим желим да пожури“, рекла је најтананија прилика, најближа прозору, покушавши неуспешно да се придигне из кревета.

„Марко, зашто бринеш, видиш да су јавила да постоји свега десет посто шанси да метеорит удари о Месец“, одговорила је женска прилика у средњем кревету, која се представљала као Лола.

„Опет причаш неистине, ја јесам на самрти, али још увек савршено чујем. Последњи пут си говорила како си била Титова љубавница, све до његове смрти 1989. године, а пре тога, како си глумила у најгледанијем кинеском филму свих времена, а истина је да си глумица осредњих квалитета за коју једва ико да је и чуо“, одбруси јој Марко уз тежак уздах.

„Ти си једна сељачина и простак. Обичан мали ћата. Лучки радник, па затим лучки службеник. Ударао си печате о хартију цео

живот. Ти не знаш како је то бити у покрету. Како је то обићи свет, гледати у азу...“, прекинуо ју је у даљем излагању, које је претило да постане поетично, резак и мучан кашаљ. Искашљала је млаз густе кржаве текућине, а на ТВ пријемнику опет су се зачуле ванредне вести.

„Ако би се Месец померио из своје осе, даље него што је сада позициониран, илима и осека би биле осетно мање, а ако би се приближио Земљи биле би стравовито веће. Земља би постала беговина планета, коју пустиоше олујни ветрови и таласи високи најмање осам метара. Људи такву наљу и екстремну промену не би могли преживети ни као раса, а камоли у цивилизацијском смислу.“

Марко се латио, последњим волтима своје оболеле снаге, даљинског апарата и угасио ТВ. Кроз шапат је добадио Лоли:

„Лолице, зар не мислиш да је необично да оволико снаге имамо? Јуче смо једва дисала, а сада смо успели и да се посвађамо.“

„Ех, то већ можете захвалити мени“, из трећег кревета, најближег зиду, провири тамна фигура, коју дотле нико од буновних цимера није примећивао.

„А ко сте ви? Мора да сте овде од скора. Ја вас се заиста не сећам...“ упита га Лола.

„Сећање, тако чудан концепт вам је подарен. Да су мене питали та особина код вас људи, не би не постојала.“

Марко поново доби неки налет снаге, усправи се, протегну руке, коју су дотле биле и сувише дуго времена згрчене међу чаршавима, па настави:

„Знате господине, сећања су понекад најмањи проблем, мене је увек више бринуло оно што ће бити, него оно шта је било. Уосталом кад смо већ код дизајна људи, да сам их ја дизајнирао, био бих мало милосрднији и дарежљивији, а ви би сте хтели и оно мало квалитета што су добили да им одузмете.“

„Истина је, истина, али никада нисам баш био неки љубитељ људи. Био сам ту када су стварани делфини, е то је већ нешто, увек сам их далеко више ценио, а и преживеће вероватно ову вашу апокалипсу“, одговори тамна фигура, загледана сетно и замишљено у прозор, у коме се огледало блиставо јутарње зеленило.

„Ко сте ви уопште?“ упита га Марко већ помало изнервиран, довољно да заборави на пробадајуће болове у абдомену.

„Ма шта је то важно, важно је оно што следи. Када бих вас ја приупитао да ми дате разлог зашто да спасим овај свет, шта би сте ми ви рекли? Гледајте на тај ваш одговор као на једну игру, разбрибригу, да нам лакше и угодније прође време.“

„Знате испричаћу вам једну причу која се десила пре но сам се разболела „ рече Лола плачљивим гласом. „Пролазила сам преко једног моста, који је познат као идеално стециште самоубица. Многи познати глумци, песници, бодеми, скончали су тамо, написавши последње речи или стихове, кредом на ивици моста. Када би се попели на ограду, запевали би *Све моје јесени су тужне* и скочили. Уклето место заиста, а једне мутне вечери, баш када сам се нашла на средини моста, шчепала је и мене хладна канца суицида. Таман како сам се попела на ограду, мала девојчица је пришла и загрлила ме...“

Тамна фигура насмеја се грохотом.

„Ох, па ви сте заисти лоша глумица, а још гори драматург. Хајде ви Марко реците, зашто да поштедим овај свет. „

„Зато што је ово најбољи могући свет од свих светова“, збуњено, али ко из топа рече Марко.

„Ма какви, има далеко бољих светова. Можете ви то и боље!“

„Зато што је ово најгори могући свет од свих светова.“

„Марко, шта вам је? Има и далеко горих светова од овог, верујте ми, знам о чему говорим. Можете ви то и боље!“

Марко се закашља, осећао је како све теже дише, онај налет снаге који га је енергизовао, почео да јењава. Знао је, да му није остало још пуно времена.

„Зато што је овај свет спона између најгорег и најбољег од свих светова. Он повезује рај и пакао. Да нема овог смешног небеског шара, рај и пакао били би одвећ сувише далеко један од другог, а потребне су супротности да покрену било шта. Васељења би постала најобичнија колотечина, без покретача. Зато смо ми ту, да спојимо вас и њих, који год да сте. То и јесте наша сврха, приближити два страшна савршенства, који би без наше несвршености, лутали бесциљно бескрајним еонима и пространствима.“

„Није нешто, али је боље. Може да прође...“ изговори уз лак и немиран смешак, тамна фигура, непознатог саговорника.

Сестра је ушла у болничку собу, ЕКГ апарат је показивао да су оба пацијента умрла и то у исто време. Трећи кревет, онај до зида, био је празан. Прекрила је њихове главе чаршавом, упалила телевизор и чула да је метеорит промашио Месец и наставио ка космичком бездану, далеко од земље.